

Αποστάτησε ποτέ η Εκκλησία;

Λόγω τής ξαφνικής εμφάνισης τών Προτεσταντών κατά τον 16ο αιώνα, δημιουργήθηκε σ' αυτούς η ανάγκη να δείξουν πως έχουν κι αυτοί θέση στην ιστορία τής Εκκλησίας, και πως αποτελούν μέρος της. Έτσι, δημιούργησαν μία θεωρία, πως δήθεν η Εκκλησία τών αποστόλων αποστάτησε μετά το θάνατό τους, και πως δεν υφίστατο για αιώνες σε οργανωμένη μορφή.

- [Κρίση με ποσοστά;](#)
- [Ανάξιοι Ιερείς τής Παλαιάς Διαθήκης](#)
- [Ανάξιοι Ιερείς στην εποχή τού Χριστού](#)
- [Ανάξιοι Ιερείς στην εποχή τών αποστόλων](#)
- [Ανάξιοι Πρεσβύτεροι στην εποχή τών αποστόλων](#)

Λόγω τής ξαφνικής εμφάνισης των Προτεσταντών κατά τον 16ο αιώνα, δημιουργήθηκε σ' αυτούς η ανάγκη να δείξουν πως έχουν κι αυτοί θέση στην ιστορία τής Εκκλησίας, και πως αποτελούν μέρος της. Έτσι, δημιούργησαν μία θεωρία, πως δήθεν η Εκκλησία των αποστόλων αποστάτησε μετά το θάνατό τους, και πως δεν υφίστατο για αιώνες σε οργανωμένη μορφή.

Άλλες ομάδες λένε ότι η Εκκλησία αποστάτησε τον 4ο αιώνα, άλλες τον 3ο, άλλες τον 2ο, και άλλες ακόμα και τον 1ο (!), ανάλογα με το τι συμφέρει την κάθε ομάδα. Ως δικαιολογία, χρησιμοποιούν τα σκάνδαλα που κατά καιρούς αναφέρονται στην Ορθόδοξη Εκκλησία, και το βλέπουν αυτό ως απόδειξη τού ισχυρισμού τους, ότι "η Εκκλησία αποστάτησε, επειδή έχει μεγάλο ποσοστό αναξίων πρεσβυτέρων, και απίστου λαού".

Αυτό είναι το θέμα που θα ασχοληθούμε. Μπορεί η Εκκλησία να έχει ακαθάρτους πρεσβυτέρους;

Κρίση με ποσοστά;

Μπορεί κάποιος να πει: "Έντάξει, μπορεί ο λαός να είναι αδιάφορος, και έτσι να έχει μεγάλο ποσοστό ακαθάρτων. Μπορεί κάπου κάπου, κάποιος πρεσβύτερος να ασεβεί, μα όχι στο βαθμό που γίνεται εδώ στην Ελλάδα! Όταν υπάρχει τόσο μεγάλο ποσοστό σκανδάλων, και μάλιστα στην ανώτερη "ηγεσία" τής Ορθόδοξης Εκκλησίας, δεν μπορεί ο Θεός να δέχεται τη λατρεία μιας θρησκείας που επιτρέπει να συνεχίζονται τα σκάνδαλα!".

Φυσικά, το ποσοστό τών σκανδάλων, δεν είναι τόσο μεγάλο όσο θα ήθελαν οι αλλόθρησκοι. Πολλές φορές, το ίδιο θέμα ακούγεται ξανά και ξανά, κάποιιοι μπερδεύονται και το λένε για άλλον πρεσβύτερο, και το ίδιο θέμα, παίρνει άλλες διαστάσεις. Ακόμα όμως κι αν ήταν αλήθεια όλα όσα διαδίδονταν, ακόμα κι αν είχε μείνει μόνο ένας καλός πρεσβύτερος, **ο Θεός δεν κρίνει το λαό του με ποσοστά**, ακόμα και αν πρόκειται για πρεσβυτέρους. Και ο πρεσβύτερος θα κριθεί προσωπικά ως άνθρωπος, και θα λάβει ό,τι του αξίζει στη δικαιοκρισία τού Θεού. Δεν θα καταδικάσει τον αθώο μαζί με τον ένοχο! Άλλωστε, υπάρχουν εκκλησιαστικοί κανόνες, που φροντίζουν για τη διαπαιδαγώγηση ασεβούντων κληρικών, όταν η ενοχή τους αποδεικνύεται. Ως άνθρωποι, χρειάζονται κι αυτοί παιδεία!

Το ερώτημα όμως που παραμένει είναι: "Δέχεται ο Θεός τη λατρεία ενός ακατάλληλου πρεσβυτέρου; Μπορεί να έχει αξία η λειτουργία του;" Ας δούμε για μία ακόμα φορά, τι λέει γι' αυτό η Αγία Γραφή, την οποία οι Προτεστάντες υποστηρίζουν ότι ακολουθούν.

Ανάξιοι Ιερείς τής Παλαιάς Διαθήκης

Το πρώτο παράδειγμα που θα αναφέρουμε (από τα πολλά που υπάρχουν), είναι από το βιβλίο **Α΄ Σαμουήλ, 2/β΄ 22-25**. Εκεί μιλάει για τους δύο γιους τού Ηλεί, τού αρχιερέα τού Ισραήλ, **τους μελλοντικούς αρχιερείς** τού λαού. Αυτοί, με την ανοχή τού πατέρα τους, πόρνευαν με τις γυναίκες που έρχονταν στο ναό τού Θεού, και σύμφωνα με το **2/β΄ 12-17**, έτρωγαν από το λίπος τών θυσιών, πράγμα το οποίο ο Θεός απαγόρευε στο νόμο του, και μάλιστα το έπαιρναν με τη βία από τους πιστούς. Έτσι σκανδάλιζαν τον κόσμο και οι άνθρωποι απέφευγαν να θυσιάζουν στο Θεό. Όμως, **παρέμεναν και αυτοί, και ο αρχιερέας πατέρας τους στο ναό, ως ιερείς τού Θεού**. Δεχόταν άραγε ο Θεός τις θυσίες αυτών τών

αναξίων ιερέων; **Και βέβαια τις δεχόταν!** Και αυτό φαίνεται στο κεφάλαιο **1/α'** εδάφια **3-5 και 19**, όπου ο Θεός **δέχθηκε** τη θυσία των γονέων του προφήτη Σαμουήλ, και απάντησε χαρίζοντάς τους ένα γιό προφήτη! Μάλιστα, η Άννα η μητέρα του Σαμουήλ, πήρε, και δέχτηκε **την ευλογία του αναξίου αρχιερέως Ηλεί!** (**1/α' 17,18**).

Βεβαίως, ο Θεός τελικά απέσυρε την προστασία του από τους αναξίους ιερείς, με αποτέλεσμα να χάσουν τη ζωή τους, σύμφωνα με τη συνέχεια της αφήγησης. (**2/β' 31-36**). Εκείνος όμως ήταν που εκτέλεσε κρίση, και **όχι οι άνθρωποι**. Ο Θεός ούτε τον Ισραήλ απέρριψε εξ' αιτίας των αναξίων αρχιερέων, ούτε τους δικαίους Λευίτες. **Ούτε έπαψε να δέχεται τις θυσίες των πιστών Ισραηλιτών, από τα χέρια των αναξίων ιερέων.**

Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Ακόμα και όταν κάποια ασέβεια γίνεται ανεκτή από τους υπευθύνους και σκανδαλίζει τους πιστούς, ο Θεός έχει τον τελευταίο λόγο. Δεν απορρίπτει την Ορθόδοξη Εκκλησία του, ούτε **τους δικαίους και αξίους** πρεσβυτέρους. Ακόμα συνεχίζει να δέχεται την ιερουργία από τα χέρια των αναξίων, ώσπου Εκείνος να αποδώσει δικαιοσύνη.

Έτσι, οι κατήγοροι σκανδαλοθήρες μένουν αδικαιολόγητοι, μια και **ό,τι συνέβει στον Ισραήλ τότε, θα συνέβαινε και στη Χριστιανική Εκκλησία, σύμφωνα με τον απόστολο Πέτρο, στη Β' Πέτρου 2/β' 1-3** κλπ.

Ας δούμε ένα δεύτερο παράδειγμα, που δείχνει πως ο Θεός δέχεται ως λειτουργό του ακόμα κι έναν ακάθαρτο.

Ανάξιοι Ιερείς στην εποχή του Χριστού

Είναι γνωστό πως η σταύρωση του Κυρίου έγινε κατά την επιβουλή των **αρχιερέων** του τότε λαού του Θεού, του Ισραήλ. Ο ευαγγελιστής **Ιωάννης** στο ευαγγέλιό του, στο **11/α'** κεφάλαιο και εδάφια **47-53**, μας αποκαλύπτει το εξής γεγονός: Ο Καϊάφας, **ο αρχιερέας** εκείνης της χρονιάς, σε μία συνάντηση που είχε με άλλους ιερείς και με τους Φαρισαίους, συνωμότησε να δολοφονήσουν τον Ιησού Χριστό, επειδή έκανε πολλά θαύματα, και έπειθε το λαό. Είπαν λοιπόν: **“Εάν αφήσουμε αυτόν τον άνθρωπο, θα τον πιστέψουν όλοι, και τότε θα έλθουν οι Ρωμαίοι να αφανίσουν τον λαό και το έθνος μας”**. Είπε λοιπόν και ο αρχιερέας Καϊάφας: **“Μας συμφέρει να πεθάνει**

έναν άνθρωπο υπέρ τού λαού, και να μη απολεσθεί όλο το έθνος”.

Στο σημείο αυτό, ο ευαγγελιστής Ιωάννης μας πληροφορεί ότι “αυτό δεν το είπε ο Καϊάφας από μόνος του, αλλά επειδή ήταν αρχιερέας τής χρονιάς εκείνης, προφήτευσε ότι έμελλε ο Ιησούς να πεθάνει υπέρ τού έθνους”.

Σκεφθήτε! Ο Θεός έδωσε προφητεία σ' έναν άνθρωπο, τη στιγμή που σχεδίαζε τη δολοφονία τού Ιησού Χριστού, μόνο και μόνο επειδή ήταν αρχιερέας τής χρονιάς εκείνης! Τι δείχνει αυτό; Δείχνει τα εξής: Μπορεί ο Θεός να αποδοκιμάζει έναν ασεβή λειτουργό του, μα τον αποδοκιμάζει ως άνθρωπο. **Ως ιερέα τον δέχεται, και ευλογεί τη θεόδοτη λειτουργία του.**

Ανάξιοι Ιερείς στην εποχή τών αποστόλων

Πώς όμως φέρονταν οι απόστολοι απέναντι σε τέτοιους αναξίους ιερείς; Ακολούθησαν την τακτική τών συγχρόνων ευσεβοφανών κατηγόρων; Ας δούμε:

Στις **Πράξεις 23/κγ' 1-5**, αναφέρει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, μία ιστορία με τον απόστολο Παύλο. Είχαν φέρει τον απόστολο στο συνέδριο ως κατηγορούμενο, και την ώρα που τους μιλούσε, ο **αρχιερέας Ανανίας, πρόσταξε τους παρισταμένους να τον χτυπήσουν στο στόμα.** Τότε ο Παύλος τού είπε:

“Ο Θεός μέλλει να σε χτυπήσει τοίχε ασβεστωμένε. Και συ κάθεσαι να με κρίνεις κατά το νόμο, και παρανομώντας διατάζεις να με χτυπούν;”

Τότε οι παριστάμενοι τού είπαν: **“Τον αρχιερέα τού Θεού βρίζεις;”**

Ο απόστολος ζήτησε αμέσως συγνώμη: **“Δεν ήξερα αδελφοί ότι είναι αρχιερέας! Επειδή είναι γραμμένο: Αρχοντα τού λαού σου δεν θα κακολογήσεις”.**

Τι έχουν να πουν γι' αυτό οι επικριτές τών πρεσβυτέρων τού Θεού; Έχουν τον ίδιο σεβασμό για τους πρεσβυτέρους;

Ανάξιοι πρεσβύτεροι στην εποχή τών αποστόλων

Ας δούμε όμως, και κάποια παραδείγματα για την κατάσταση που επικρατούσε **ΜΕΣΑ** στη Χριστιανική Εκκλησία, τον καιρό τών αποστόλων, όπως αυτά περιγράφονται στην Καινή Διαθήκη.

Στη **Β΄ Κορινθίους 10-12/ι΄-ιβ΄** ιδιαίτερα, μαθαίνουμε ότι ο απόστολος Παύλος, ήταν λυπημένος, επειδή κάποιοι **''απόστολοι''** λεγόμενοι, είχαν καταδουλώσει την Εκκλησία τής Κορίνθου, και κατηγορούσαν τον απόστολο Παύλο. Έτσι, ο απόστολος αναγκάζεται να επιχειρηματολογήσει σε αυτά τα τρία κεφάλαια, για να τους θυμίσει τον κόπο του γι' αυτούς, ώστε να καταλάβουν πως οι κατήγοροί του, είναι **κακοί ποιμένες** τής Εκκλησίας τής Κορίνθου. Παρακαλούμε τον αναγνώστη να διαβάσει προσεκτικά αυτά τα τρία κεφάλαια, ώστε να βεβαιωθεί για την αναξιοσύνη τών ποιμένων τής Κορίνθου.

Αυτή όμως, δεν ήταν η μοναδική περίπτωση! Ο απόστολος Ιωάννης, γράφει στη **Γ΄ Ιωάννου 9,10** προς τον Χριστιανό Γάιο: **''Εγγραφα κάτι στην Εκκλησία. Αλλά ο φιλοπρωτεύων (φίλος τής αρχηγίας) Διοτρεφής, δεν μας δέχεται. Γι' αυτό όταν έρθω, θα τού θυμίσω τα έργα που κάνει, φλυαρώντας με λόγια πονηρά για εμάς, και μη αρκούμενος σ' αυτά, ούτε τους αδελφούς δέχεται, και τους... εμποδίζει, και διώχνει από την Εκκλησία''**.

Σκεφθήτε! Ο πρεσβύτερος τής Εκκλησίας αυτής, **δεν δεχόταν τον απόστολο Ιωάννη** και άλλους Χριστιανούς στην Εκκλησία! Και παρ' όλα αυτά, **ήταν Εκκλησία τού Χριστού, και ας είχε ανάξιο και διώκτη τών αποστόλων πρεσβύτερο**. Και μάλιστα, ούτε ο Γάιος ή κάποιος άλλος, ούτε ο ίδιος ο Ιωάννης, ζήτησαν την καθαίρεσή του, και ούτε τον αρνήθηκαν σαν πρεσβύτερο!

Στα **πρώτα κεφάλαια τής Αποκάλυψης**, ο Κύριος υπαγορεύει 7 επιστολές, προς ισάριθμες Εκκλησίες τής εποχής εκείνης. Η κάθε επιστολή απευθύνεται προς τον **''άγγελο''** τής Εκκλησίας αυτής, δηλαδή τον **''αγγελιοφόρο''** τών βουλών τού Θεού προς αυτούς, **τον Επίσκοπό τους**.

Το ότι δεν πρόκειται για πνεύμα αλλά για άνθρωπο, μπορούμε να το καταλάβουμε, από το χωρίο **3/γ΄ 7,10**, όπου ο Ιησούς Χριστός απευθύνεται προς τον **''άγγελο τής Εκκλησίας τής Φιλαδελφείας''**, και στο εδάφιο **10**, τον συμπεριλαμβάνει μεταξύ τών **''κατοικούντων επί τής γης''**. Εάν λοιπόν κατοικεί στη γη, δεν είναι

άγγελος με την έννοια τού πνεύματος, αλλά τού "αγγελιαφόρου".

Κατά τον ίδιο τρόπο λοιπόν, και ο άγγελος τής Εκκλησίας τών Σάρδεων, είναι ο Επίσκοπος, ο υπεύθυνος ποιμένας της. Στην **Αποκάλυψη 3/γ' 1-4** λοιπόν, ο Κύριος Ιησούς Χριστός, παραγγέλλει προς τον επίσκοπο αυτής τής Εκκλησίας, "να ξυπνήσει, επειδή μόνο το όνομα έχει ότι ζει, ενώ είναι (πνευματικά) νεκρός". Του λέει πως "γνωρίζει τα έργα του", και πως "πρέπει να συνέλθει, και να στηρίξει ό,τι άλλο μέλλει να πεθάνει εξ' αιτίας του, επειδή τα έργα του δεν είναι τέλεια ενώπιον τού Θεού". Τον προειδοποιεί, πως "θα τον πιάσει στον ύπνο αν δεν αγρυπνήσει, σαν κλέφτης". Του λέει επίσης, πως "έχει μερικούς στην Εκκλησία του, που είναι ακόμα καθαροί, και πως θα πάρουν άξιο μισθό, επειδή είναι άξιοι".

Τι λέει εδώ; Πως στην Χριστιανική Εκκλησία τής εποχής τών αποστόλων, υπήρχαν Επίσκοποι (που όπως είδαμε και στα προηγούμενα παραδείγματα), **ήταν πνευματικά νεκροί!** Είχαν κακά έργα, σκανδάλιζαν τους Χριστιανούς, και γίνονταν αιτία πνευματικού θανάτου για πολλούς. Στην Εκκλησία τών Σάρδεων μάλιστα, **μόνο μερικοί είχαν μείνει καθαροί** Χριστιανοί, πράγμα που σημαίνει ότι η πλειονότητα τής Εκκλησίας ήταν ακάθαρτοι. Υπήρχε εκεί μία ακάθαρτη κατά την πλειονότητα Εκκλησία, με έναν πνευματικά νεκρό Επίσκοπο!

Κατά τις ευσεβοφανείς λοιπόν αυτές ομάδες, μία τέτοια διεφθαρμένη Εκκλησία, δεν είναι τού Χριστού. Όμως, σύμφωνα με αυτά τα λόγια τού Κυρίου, **Εκείνος συνέχιζε να την αποδέχεται, έτσι ακάθαρτη, όσο λίγοι κι αν ήταν άξιοι!** Ακόμα δεν αρνήθηκε την ιδιότητα τού Επισκόπου του ως "αγγέλου" του, και μάλιστα τον καλεί να σταθεί στο ύψος τής αποστολής του, και **δεν τον "καθαιρεί"** άμεσα, ούτε ο ίδιος, ούτε ο Ιωάννης επειδή αμάρτησε. Ακόμα, παρατηρούμε ότι η Εκκλησία αυτή συμπεριλαμβάνεται μεταξύ τών 7 Εκκλησιών που είχαν ως έλαιο το Άγιο Πνεύμα, σαν λυχνίες τού Θεού που ήταν. **(Αποκάλυψις 1/α' 20)**. Και το σπουδαιότερο, είναι ότι κατά τα εδάφια **16** και **20**, ο Κύριος είναι ο "έχων εν τη δεξιά αυτού χειρί αστέρας επτά", και "οι επτά αστέρες άγγελοι τών επτά εκκλησιών εισιν". Είναι ενδιαφέρον, ότι ο ανάξιος εκείνος επίσκοπος, **ΗΤΑΝ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ 7 ΑΓΓΕΛΟΥΣ ΤΩΝ 7 ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ, ΚΑΙ ΗΤΑΝ ΕΝΑ ΑΠΟ ΤΑ 7 ΑΣΤΕΡΙΑ ΣΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ.**

Όλα αυτά δείχνουν, ότι η Εκκλησία παραμένει ταμειούχος τής

χάριτος, έστω κι αν ο ποιμένας της και η πλειονότητα τού εκκλησιάσματος, είναι "πνευματικά νεκροί".

Για περισσότερα, προτείνουμε και το ψηφιακό μας βιβλίο:
["Ευσεβοφάνεια και Εκκλησία"](#).